

Ha ressuscitat aquell camí

En el número 5 d'*Es Pedris Llarg* (juliol de 1988) J.C. Riera va escriure "Hi havia un camí", al meu parer un dels seus millors escrits. També el trobareu a la plana 54 del seu llibre de reculls i us en recomano la lectura. El va escriure en prosa però esdevé una veritable poesia. En aquesta prosa poètica de J.C. Riera trobem ingredients de la lírica ben amarats amb la flaire d'autenticitat que agafen les pàgines viscudes. Records de quan, de petit, feia el camí de Begur a Aiguafreda amb els seus pares; de quan el feia amb els mítics 15 anys, amb bona companyia de nois i noies, i més tard, de quan ell hi portava els seus fills... El seu pare li havia ensenyat el nom de cada planta, de cada arbre, de cada animaló. Sentien cantar ocells de tota mena i sovint veien escapolar-se "una dotzena de perdigals que feien camí protegits per la perdiu mare". A ple sol, les cigales els eixordaven i al capvespre, les granotes els cridaven mentre els esquellots de les vaques, de retorn a llur estable, els acomiadaven. Mores saboroses, espàrrecs, bolets, ballestes. Aigua fresca a les fonts, remors d'aigua al rec, cants de grills, estels que puntegen a l'hora baixa. El gall del mas d'En Pinc, teranyines a la cara... Magnífic, senyor Riera. El quadre que ens ha pintat és un testimoni d'aquella època amarada de natura. Sense cotxes ni motos els quals, avui dia, sovint ens fan oblidar que tenim dues cames i, més enllà de la seva valuosa utilitat, es fan servir per presumir i despertar l'enveja d'altri. Jo també el recordo, aquell camí: era molt bonic. Hi ha una cosa, però, que jo no vaig poder fer: banyar-me al safareig d'Es Quinze tot jugant amb els companys. L'envejo perquè m'hauria agradat molt.

Jo tan sols m'hi estava un parell de mesos a Begur i tenia pocs amics. Aquell camí, però, el feia sovint. Recordo bé els cants de les aus que esmenta el senyor Riera, però també hi havia uns altres cants. Eren els que hi feia Na Maria Truta. No eren pas poètics els seus cants però no hi desentonaven pas: en aquest món hi ha de tot i les misèries també s'han de conèixer i d'aprendre a respectar des de petit. A Es Quinze, en Xicu Pinch cultivava una finca de la meva família

podien oferir els seus fruits. Uns homes volien fer-me fora de casa meva dient que tirarien barrinades... Mentrestant, els camins públics s'incorporaven a finques privades, els safarejos desapareixien, les fonts es contaminaven, les pedreres llençaven llurs escombreres al damunt de vies públiques i el camí, aquell camí, amic Riera, era ben mort. Fins i tot el Cadastre en va suprimir el nom i el nostre estimat Quinze passà a dir-se Puig Moret.

gua al rec, cants de grills, estels que puntegen a l'hora baixa. El gall del mas d'En Pinc, teranyines a la cara... Magnífic, senyor Riera. El quadre que ens ha pintat és un testimoni d'aquella època amarada de natura. Sense cotxes ni motos els quals, avui dia, sovint ens fan oblidar que tenim dues cames i, més enllà de la seva valuosa utilitat, es fan servir per presumir i despertar l'enveja d'altri. Jo també el recordo, aquell camí: era molt bonic. Hi ha una cosa, però, que jo no vaig poder fer: banyar-me al safareig d'Es Quinze tot jugant amb els companys. L'envejo perquè m'hauria agradat molt.

i jo hi anava des de Sa Tuna a buscar tomates, pebrots, albergínies. En arribar-hi, em menjava uns quants pebrots més frescos impossible. Tornava a fer el camí de baixada carregat. Però, jo també tenia 15 anys... En retornar a Begur ja de gran, al cap de molt de temps, vaig tenir dificultats per arribar a Es Quinze. En Xicu Pinch ja feia molts anys que se n'havia anat i ningú més hauria volgut cultivar aquelles terres. La bassa i les feixes eren colgades a sota d'una brolla impenetrable d'esbarzers. Les altres terres, també impenetrables pel sotabosc. Ni oliveres, ni servers, ni codonyers ni tan sols les figueres

Però... aquell camí ha ressuscitat! No han pas estat els caçadors, ni els ramats de cabres o xais, ni molt menys els actuals vianants, beguencs o no, qui ha fet retornar la seva utilitat al nostre malmès camí. Han estat els interessos, l'únic motor que avui dia ens fa rutllar a tots. És per això que em sento optimista i opino que la resurrecció serà un fet durador que, fins i tot, s'encomanarà a altres camins, que n'hi ha, tant o més bonics que el d'Aiguafreda. La iniciativa municipal i les màquines d'avui dia han fet la feina.

Ja sé, amic Riera, que vostè no hi